

GS 1056

Parodie

Sfwer

Corporal
S l b o m.

Brefwårling emellan en ung
Magister och e Kammar-
Jungfru, angående befordran
till en Präceptors-Synla.

Norrköping 1820,
Ad. Fr. Raams Enka:

Parodie öfver Corporal Elbom.

Bid midnattstid på Lilians Krog,
Sågs med förtwiflans steg Corporalen Elbom
Streta,

Då sig ett rum i Fällarswalen leta,
Där han sin hämb, i denna flagan tog:
Åt! jag må just af ångstan spricka,
Mitt unga bröst liksom en blåsbälgs går,
Mitt hjerta mig i halsen slår,
Åt! hade jag ett halsstop dricka!
Du Tallstrunt-bl, som alla finnen rör,
Bjud intet till min torra streupe lästa,
Dwad batar mig din fragg, din lufwa bästa!
När du ger lif åt allt, så tumlar jag och dör.
Dwad frätes jag utaf för djefla-låga!
Åt! tron i wäl, i Krogars Jungfrur små,
Som södas blott till Garnizoners plåga,
Att på Ei trolskhet man ingen hämb kan få:
Du Comtebis, som öfwer Fällrar råder,
Wänt ut ett straff, en plåga utan nåder;
Låt Fällar-golfwet seban opp,
Eänd någon hit af Elfwars grymma Tropp:
Förstör och dröp hwar Krogars Mes, som andas,
Låt Bränwin, El, Kobak, allt om hwarannat
blandas,
Men stona Elsa dock, fast hon mig stumfat har:
Fast hon mig slog ett trästov uti sinnen,
Rig stälde för en Mes, och spände mig i sin-
ten,
Jag henne halft om halft, dock fri från straffet
tor

Åh! Elsa, kan du ej en gång i tanken komma:
 Du som dock fått af mig så många fastig pås;
 Åh! kunde du så lå och glömma
 Din Gardeskarl, din Pomeranske Bus,
 Som gifwit dig sitt månads-gage,
 Till möstyg, stor, till nålbref, tråd, och band,
 Som frälsat dig från slagsmål och Bagage,
 Och som bröt ut din murfna oreltand;
 En modig Grenadier med frökta knäswelbårar,
 Som från gemmen har hent sig upp till Corporal;
 Uff! Döden mig i bälgen skärar,
 Åh! om jag dock fick dö på krogen Rosendal!
 Swart raglar jag? I färr och torra marker!
 I hafselpån, som skärs på desse parker,
 Kom wisen mig förfrådelse och nöd:
 I orar, som på desse backar wråla,
 Säg Elsa om min usla dö,
 Och huru modigt jag har kunnat döden tåla.
 I denna krog en dödlig tylnad rår,
 I detta lugn ses inga Båtsmän klappa,
 Här flyter ej den minsta Bränwinstår,
 Och intet öl uti bouteiller tappas.
 I spökelfer om nattetid!
 Götas uti brän jag ryddar eder frid.
 Det enda dån, som skall er ro förslöra,
 Det blir mitt wrål, min besa bränwinstörst;
 Den enda storm, den stöt, mitt arma bröst
 Lär snart mot detta gälf, i sista fallet göra!
 Den enda wåg, som swallar i en flod,
 Det blir en bränwinstlunt, som fristar upp mitt
 blod;

- Gif allt! och straxt vill jag med eder spöka:
 I detta ölfats djup en wälnad wisar sig,
 Som bjuder mig att edert sällskap söka:
 Märcke, undan då, och gör ett rum för mig!
 Swad öld är det, som denna swalen biser;
 Här mitt Corporals blod får ändelig swalta sig
 Och tag mig f • • jag mera ryser,
 När min Capten begynner sakna mig:

Han må nu länge nog sin fåpp till prugel fatta,
 Däråt skall Elboms rygg i seltwa graswen strata,

Men hårda öde, när du lifwet från mig tar,
 Så lemna det af mig, som Elsas glädje war.
 Farväl du gamla bänk, farväl i nöda lunder
 Du swarta gälf, som ofta blifvankt såg,
 Hur jag uti min sauce för Elsas fötter låg;
 Lag mot hwad återstår af mina sista stunder,
 Gdm denna fradga i ditt stöt,
 Som från min trogna mun nu hastigt söker slippa;
 Åh! att en hop därav i Elsas täfflor stöt,
 Dem hon plår då och då, på bara föttern kippa.
 Du tre öre dant, som med ditt gula sten,
 Upplyser Elsas rum, (örgruller hennes nättier,
 När Elsa riswer sina ben,
 Då efter wanan hon sig på sin spishäll sätter,
 Gdm ej med Hoffbro's *) smak, min målning

skildra af,
 På det min sorgsna hamn, som spökar här alena,
 Med hennes kunde sig förena,
 Och jag en rolig qwål så finna i min gras.
 Du Tobaksrimma, när du swäswar,
 Och leker fring min Elsas bröst,
 Åh! att du ej min önskan jäswar,
 Du all min lifstids ljuswa tröst!
 Och du, du största suet, som jag nu släpar ut,
 Åh! att en hastig släkt, så spökligt kunde laga,
 Att Elsa må på nyätter maga,
 Så luktta om mitt qwal, min kärlek och mitt flut.

*) War en Trädsnittskärare och Gratulations-
 målare.

Brefväxling emellan en ung Magister och
en Kammar-Jungfru, angående besör-
dran till en Präceptorsysla.

Mademoiselle!

Som jag wet, huru mycket hon, min söta,
kan wid wißa tillfällen uträtta hos Nådige Herrn,
så tror jag mig icke kunna lemna min lyda i
bättre händer, än i Edra. Jag önskar mig
komma i den förra Informatorns ställe, igenom
hennes förbön. Hon skall aldrig finna orsak,
att ångra sådant, helst jag föresatt mig, att
med henne, min Ängel, dela den Högskola,
som jag annars är skyldig Herrskapet, och åt
minstone deruti bistå mig framför mina för-
reträdare, att jag hwarken är för knarrig eller
Wedantist, att wid lediga stunder på tusende sätt
försäkra henne, att jag är

Mademoiselle

Eder egen

Curtisberghelm.

Post. Script. Jag är Magister, 3 alnar
och 3 tum lång, 26 år gammal, har, som man
sagt mig, små fötter, och är ganska benågen
att i sinom tid, tråda i det heliga Åktenstaps-
ståndet.

Svaret af Kammar-Jungfrun.

Min Herr Magister

Ja har talt we honom, we Nådige Herrn.
Han sade, nej, sannerligen inte, ja kan inte sä-
ja Er wa han sa; i förskone sa han als inte; men
sen — jag blef helt rö, han tog mej om halsen,
och sa, som han alti är roli, hä hä du lika
dasta, wil du ha Informatorn. ja kan we min
dra inte så säja, som han sa. Han frågte mej
om jag kände Er! hos min Moster ha ja setten,
sa ja, å så sa ja inte mer. Wed ett ord, min
Herr Magister, det är så godt som afgjort; fast
Nådi Frun, är deremot. Men det hjälper in-
te. Förridaren ha gett henne förslag på Schwols-
måstarns äste Son, å hon ha lofwat Förridarn.
Nej då blir inte å, wa skulle wi må et tådet
rödkuswe! gör så iårdig. Så snart Nådi Herrn
härnäst får kolik, ska ja wål åter påminnan.
Då å en altför söt Perre. När ni kommer hit,
då wil jag säga Er, at ni inte behöwer te göra
mycke måsen af Nådi Frun. Hon har en men-
sta hos sei te; ja de Markatleastigtet må wål
wara hennes Kammar-Jungfru. Den förra pre-
ceptern, sa alti, at ho hade stöna hwita tånner.
Ja ja tror den sturken lär mycke se deråster
sån han å borte. Mer ja wet inte, wa ni skul-
le göra, om ni, ja så i fall. Ni skulle komma
hit, så ofta er st för henne, ty hon är et farligt
jur och har en elat mund. Gud bewara war
Christen menniska för henne; som sagt är, så
laga era saker sådiga, at ni kan komma hit te
Jul.

Jag är Er tjennarinna

Carin Lättripp.

N. S. Som Himlen vil! Jag är nu 21
år. Vår gamle Präst kan ei lefwa til ewig tid.
Kommer dag kommer rå. Er tjenarinna. För
det sköna bannet tackar ja, då wa et wacker
bann; Leipzig å ändå Leipzig.

